

Två svenska mils natt- promenad i cellen.

Men vi hade avundats den nykomne för tidigt. De fina lakanen hjälpte ej mot lössen. När jag fram på natten började min promenad, fick jag sällskap med nykomlingen. Vi vandrade av och an hela natten, och när "kaffet" kom på morgonen, hade jag räknat ut, att vi gått två svenska mil under natten.

Först mot kvällen på andra dagen fick jag mottaga en betydelsefull nyhet: min kamrat Fritz hade fått i väg ett bud till svenska konsulatet med anhållan om ett ingripande. Vi kunde motse en undersökning från konsulns sida, lät mig fångbetjäningen förstå. För alla eventualiteter beslöt jag mig dock för att upprätta en kalender genom att med naglarna rispa in ett streck i väggrappningen för varje dag som gick.

Tiden kröp fram. Det ena strecket efter det andra radade upp sig på väggen. Först efter sexton dagar slog befrielsens timma. Då öppnades nämligen dörren med ovanlig fart, och två detektiver klevo in och bådo mig följa med. De förklarade, att jag och min kamrat voro fria, ja, vi skulle t. o. m. få skjuts ur landet, ty vi voro utvisade. Utanför fängelset träffade jag Fritz, och en stund senare voro vi på väg. Men våra tillhörigheter glömde man att lämna tillbaka. Först efter hemkomsten lyckades vi genom utrikesdepartementets förmedling få tillbaka en del av våra saker, men våra kameror och en del exponerad film fingo vi aldrig se mera. Och i stället för våra fickknivar skickade man oss två dolkar, som voro fläckade med en misstänkt röd vätska. På utrikesdepartementet lära de nog ha undrat, om vi i alla fall inte kommit för tidigt ut ur Oportos fängelsehålor...